

Til Danmarks Arbejderbefolkning!

MEDENS alle de øvrige Partier henvender sig til „Folket“, henvender det kommunistiske Parti sig udelukkende til Landets Arbejderklasse. Det er vor Opgave at tjene denne. Dens Fremgang og dens Frigørelse er vort Maal.

I de forløbne $2\frac{1}{2}$ Aar siden sidste Valg har de borgerlige Partier Højre og Venstre ved direkte og indirekte Modstand mod alle berettigede Krav fra Arbejderne vist deres reaktionære Sindelag. Ved den maskerede Lock-out, hvorigennem den mægtige Arbejdsløshed er opretholdt, ja, forøget, har de søgt at presse Arbejdernes Livsstandard længere og længere ned. Ved deres Angreb paa den sociale Human-Lovgivnings ikke altfor mange Goder har de aabenbaret sig som direkte Fjender af det arbejdende Proletariats gamle, syge og udslidte Medlemmer.

Det „radikale“ Venstre har i samme Periode bevæget sig længere og længere til højre, og det er klart, at Partiets Maal er en Sammenslutning med Bondevenstre, hvilket viser, at Socialdemokraterne aldrig burde være gaaet i Alliance med dette Bourgeoisparti, som ved radikale Floskler fangede en Mængde Husmandsstemmer, men som nu staar beredt til at løbe over i Moderationens Lejr. —

For Socialdemokratiet, som løftedes frem, baaret af Arbejderklassens Tillid, har de $2\frac{1}{2}$ Aars Regeringsvirksomhed ført til et fuldstændigt Sammenbrud af den Teori om Ministersocialismens Velsignelser, som Partiet har levet paa og endnu, trods Sammenbrudet, fastholder. Intet — intet af det, Partiet lovede Arbejderne, har det gennemført.

Socialdemokratiet gik til Valg paa en Formuebeskatning paa 4—500 Millioner. Hvad er der gennemført heraf? Intet! Efter at have hvilet i et Par Aar, tages Forslaget nu — op til Valget — atter op, men omfatter kun stakkels 24 Millioner Kroner. —

Regeringen staar tværtimod som ansvarlig for den Valutastabilisering op til Pari, som Overklassen ønskede, og hvis Byrder Arbejderklassen har maattet bære gennem en enorm, vedvarende og stigende Arbejdsløshed, medens Formuerne i Landet øgedes i Værdi med 50—60 pCt.

Regeringen har administreret den Kragh'ske Arbejdsløshedslov saa slet, at end ikke Lovens smaa Understøttelsessatser fuldt udnyttedes, men saadan, at Arbejderne fik mindre, end selv den

slette Lov tillod. Først under Tvang fra Fagforeningerne lod Regeringen sig drive til at forhøje Understøttelserne, og det skyldtes udelukkende kommunistisk Initiativ, at Kravet rejstes af Fagforeningerne. —

Men den af Neergaard gennemførte **Statsgaranti for Landmandsbankens Kæmpesvindels Tab** fornyede den socialdemokratiske Regering uden paa nogen Maade at stille Betingelser, der kunde have lettet Arbejdsløshedens Byrde for Arbejderne, skønt her virkelig var et Punkt, hvor Regeringen havde en vældig Trumf paa Haanden. Og nu kræver denne Bankskandale nye Millioner.

I Stedet for **Skattenedsættelser** fornyedes Neergaards Skatte- love, og Befolkningen bebyrdedes med endnu en Skat: **Valuta- skatten**.

Regeringens Repræsentanter i Valutakommissionen udtalte sig for den „Nedsættelse af Befolkningens Købeevne“, som levende- gjorde sig i **de enorme Lønreduktioner** for Arbejdere og Tjeneste- mænd, medens man ikke saa noget som helst til den Kontrol med Industrien eller den Avancebegrænsning, der skulde have hindret Overklassen i at flaa Befolkningen.

Partiet gik til Valg paa **Afrustning**. Partiet staar i Dag som medansvarlig for en af det „radikale“ Venstre dikteret Plan om et umuligt Militærforslag og endda beredt til et Forlig med det militærvenlige Venstre.

Til Gengæld har under denne „Arbejder“regering **Overklassens væbnede Privat-Korps** yderligere kunnet udvikle sig og frækt kun- net erklære at have Forsvarsministerens Anerkendelse for deres Bevæbning med Maskingeværer til Brug imod Arbejdere.

Under den største Lønkamp, de danske Arbejdere har været ude i, tilrettelagde „Arbejder“regeringen sit berygtede **Provisorium**, der havde til Formaal at snigløbe Fagforeningernes Strejkeret — altsammen dikteret af Hensyn til den borgerlige Stats „Samfunds- hensyn“.

Paa alle Punkter af Betydning er Ministersocialismen brudt sam- men og har for enhver tænkende Arbejder, der ærlig vil søge Sandheden, vist denne Metodes Ubrugelighed.

Naar Regeringen vilde gaa, burde den være gaaet, saasnart det viste sig, at den ikke kunde gennemføre de Forslag, paa hvilke den havde skaffet sig Arbejdernes Stemmer. — I Stedet valgte Re- geringen at blive siddende paa Taburetterne og tage imod de Smu- ler, som de borgerlige Partier tilkastede den. Den valgte at drive en „Samfundspolitik“, hvormed den under arbejdsvenlig Maske i Virkeligheden blev Stødpude mellem Arbejderklassen og Over- klassen, men vel at mærke saaledes, at den tog **Kraften af Arbej-**

derne Stød. Først da den blev vaer den Strømning til venstre, som denne ulyksalige Politik og ikke mindst Snigløbet mod Arbejdernes Strejkeret medførte blandt de menige Arbejdere, forstod Regeringen den partimæssige Fare ved at drive Regering paa den Maade og belavede sig paa atter at stille sig „i Opposition“, idet den haaber, at Arbejderne endnu ikke fuldtud har forstaaet, hvor stærkt Regeringen har kompromitteret sig i socialistisk Henseende.

Men denne Opposition vil blive bovlam, thi Partiet har i alt for høj Grad drevet borgerlig Politik til, at dens Opposition efter Valget kan faa den fornødne Kraft. Kun drevet af en Strømning til venstre blandt Arbejderne vil Socialdemokratiet kunne holdes saa meget til Ilden, at det ikke helt gaar op i det borgerlige. **Kun ved Valg af Kommunist** vil en saadan Venstre-Strømning kunne manifestere sig. Kommunist paa Rigsdagen vil være Arbejdernes vaagne Øje og Øre, vil bestandig være Socialdemokratiets socialistiske Samvittighed, vil bestandig sige Arbejderne Sandheden, som den er, vil hindre Fortielsen og Forvanskningerne, som alle Partier hidtil har kunnet enes om.

Vi siger aabent til Arbejderne, at gennem det borgerlige Samfunds parlamentariske Styreform kan Arbejderne ikke frigøres, men Arbejdernes Repræsentanter paa Rigsdagen kan bruge denne til at skaffe Arbejderne Sandheden at vide i Stedet for — som Socialdemokraterne har gjort det — at tage Medansvaret for det daarlige Styre.

Regeringen siger nu, at den vil styrkes og fortsætte. Den véd, at dette vil blive hindret af de borgerlige Partier, thi den socialdemokratiske Regering har ved sin borgerlige, sin „demokratiske Samfundspolitik“, gjort de besiddende Klasser de Tjenester, disse i Øjeblikket har Brug for. De borgerlige Partier er derfor nu beredt til selv at overtage Regeringen ogsaa officielt. Medens Socialdemokraterne paa Valgtribunerne søger at bilde Vælgerne ind, at de kan faa Folketingsflertallet, erklærer Stauning til svensk „Socialdemokraten“, at Partiet venter at vinde højst 5—6 Mandater. Dette er ogsaa det højeste. Partiet vil ikke kunne blive Flertal i Folketinget. Det gælder derfor ikke om at styrke Regeringen, men **det gælder om at styrke Arbejderklassen.**

Dette sker kun ved, at Arbejderne stemmer mere radikalt, stemmer socialistisk, stemmer paa Kommunist.

Valget af Kommunist vil være det Varselsraab, det Kampraab, som vil udløse den jævne Arbejders inderste Trang til atter at se Arbejderpolitik, til atter at høre et djærvt og uforfærdet socialistisk Ord midt i al Rigsdagens pæne borgerlige Samfundslirum-

larum, der søger at dække over den Kendsgerning, at Arbejderne er blevet snydt, saa Vandet driver af dem.

Den nærmeste Tids Hovedopgave er at skaffe Arbejde til de 58.000 ledige Par Hænder. Ikke ved Lønreduktion, men ved en hensynsløs Beskæring af Formuerne og Beskæringspartens Anvendelse til Produktionens Forøgelse skal der skaffes Arbejde. De organiserede Arbejderes samlede Kraft skal sættes ind herpaa. Derfor har Kommunisterne arbejdet paa den faglige Enhedsfronts Tilvejebringelse, medens de socialdemokratiske Fagforeningsledere og den Regering, som svækkede Arbejdernes Kampkraft i 1925, staar med Ansvar for, at den danske Fagbevægelse nu er opdelt i Grupper. Kommunistisk Partis Tilbud til Socialdemokratiet om en Ordning, hvorved alle Arbejderstemmer kunde komme enten det ene eller det andet af Arbejderpartierne tilgode, er end ikke blevet besvaret af Socialdemokratiet.

Kommunistisk Parti appellerer derfor til alle Arbejdere, der ønsker en virkelig socialistisk Arbejderpolitik repræsenteret paa Rigsdagen.

Vi appellerer til alle Arbejdere, som, om end de ikke endnu tilfulde har indset Rigtigheden af de kommunistiske Teorier, dog ønsker at hindre en fuldstændig Borgerliggørelse af Socialdemokratiet.

Vi appellerer til Eders Stemmer paa Valgdagen.

Vi beder om Eders fortsatte Støtte og Medarbejde ogsaa efter Valgdagen.

Vi appellerer til alle Mænd og Kvinder i Arbejderklassen, som føler Overklassens klamme Haand over Eders Hjem og Eders Tilværelse. —

Vi kæmper for Jer, og I bør kæmpe med os.

Giv paa Valgdagen vort Partis Kandidater Eders Stemme.

Vælg Kommunist ind paa Rigsdagen. Thi derved medvirker I til at skabe Betingelserne for en fornyet, en stærkere og ærligere Arbejderpolitik.

Vort Partis Kandidater kender fra deres eget daglige Liv og Selverfaring, hvor Skoen trykker hos Arbejderne. De vil blive Eders bedste Talsmænd og Forkæmpere.

Stem ikke borgerligt — sort. Stem ikke socialdemokratisk — blegrodt. Men stem rødt! Stem kommunistisk.

Hidtil gik Retningen mere og mere til højre. Lad den 2. December betyde en Drejning til venstre i dansk Arbejderpolitik!

16. November 1926.

Danmarks kommunistiske Parti.

— — L Æ S A R B E J D E R - B L A D E T — —